

[Statsministeren.]

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard spurgte også, om mine få bemærkninger om forfatningssagen i åbningstalen var udtryk for en platonisk kærlighed til en grundlovsændring. Ingenlunde. Det er fortsat regeringens ønske at kunne medvirke til en nedsættelse af valgretsalderen og den ajourføring af vor forfatning, som er så ønskelig og nødvendig. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ved bedre end mange andre, hvorfor vi ikke er kommet længere med dette arbejde, og han ved også, at det ikke er regeringens skyld.

Bemærkningerne i åbningstalen om denne sag er altså at forstå på den måde, at regeringen, inden den tager stilling til fremsættelse af forslag om yderligere nedsættelse af valgretsalderen, ønsker at få konstateret, om der i partierne er en alvorlig vilje til at færdiggøre arbejdet med en forfatningsreform.

Endelig talte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard også om nødvendigheden af at tilvejebringe en hovedstadsordning og spurgte, om der intet skulle ske.

Må jeg i den anledning minde om, at det var et hovedpunkt i hovedstadskommissionens betænkning af 1948, at der skulle gennemføres betydelige indlemmelser i København. Denne tanke mødte modstand i omegnskommunerne, og mange mente, at det var tvivlsomt, om det vil være rigtigt at gøre København så meget større. Under alle omstændigheder var det regeringens opfattelse af planen som helhed, at der ikke var nogen rimelig udsigt til, at den ville kunne gennemføres på rigsdagen, og man fandt det derfor formålsløst at stille forslag herom.

Et af de vigtigste spørgsmål at få løst, et spørgsmål, som hovedstadskommissionen også peger på, er hovedstadens bebyggelsesmæssige udvikling på en fornuftig måde. Jeg minder om, at regeringen har søgt dette spørgsmål løst særskilt gennem byudviklingsloven, hvorved der er tilvejebragt de fornødne regler og administrative organer til at tage sig af dette spørgsmål. Men vi er ganske klar over, at hovedstadsspørgsmålet rummer en række andre vigtige problemer, og jeg er enig med det ærede medlem i, at det er vigtigt at få dem løst. Det er da også regeringens hensigt at gøre, hvad der er muligt for at nå frem til en ordening. Vi håber, det kan ske hurtigt, og jeg er vidende om, at der i indenrigsministeriet arbejdes med sagen.

Foranlediget af enkelte udtalelser både her og udenfor salen vil jeg gerne gøre

nogle bemærkninger om vor deltagelse i det nordatlantiske samarbejde.

Medens der i vore broderlande Norge og Sverige i det mindste udadtil er enighed mellem alle demokratiske partier om landenes udenrigs- og forsvarspolitik, er det ulukkeligvis ikke tilfældet her i landet, og jeg frygter for, at striden og diskussionen om disse problemer — hvis den ikke føres på et sagligt og redeligt plan — i det lange løb kan få meget uheldige konsekvenser for stemningen i vort folk. Vi har i de sidste måneder gennemlevet en tid med øget udenrigspolitisk spænding, og det vil være altfor sorgløst at tro, at faren er ovre, tværtimod tyder meget på, at det kommende par år vil stille store krav til de demokratiske lande, som er de eneste, der gennem samarbejde og styrke vil kunne hindre nye aggressioner og sikre en verden, der bygger på respekt for lov og orden, og sikre frihed og fred.

Danmark er livsinteressert i at styrke disse kræfter og er forpligtet til selv at yde sit beskedne bidrag.

Det er ofte sagt — men det kan ikke siges for ofte —, at Atlantpagten blev til med det klare formål at bevare freden. Hvis det ikke var tilfældet, ville der ikke her i salen og i den danske befolkning have været et flertal for Danmarks tilslutning til denne pagt. Valget den 5. september har nu bekræftet, at det flertal, der står bag rigsdagens beslutning om at gøre Danmark til medlem af Atlantpagten, er meget stort.

Der er modstandere af Atlantpagten, som siger, at de gerne havde set Danmark som medlem af et skandinavisk forsvarsforbund. Det havde den nuværende regering også. Vi gjorde, hvad der var muligt for at få det oprettet, også på et tidspunkt, hvor adskillige af dagens tilhængere var skeptiske og tøvende og ikke syntes klar over, at chancen for at få dette forbund oprettet kunne forspildes, dersom der ikke skabtes politiske muligheder for hurtig handling.

Vi har fra regeringens side ikke lagt skjul på, at vi beklager, at det skandinaviske forsvarsforbund ikke har kunnet gennemføres, og først da tanken om dette forbund måtte opgives, og da tanken om et dansk-svensk forbund var afvist, anbefalede vi Danmarks tilslutning til Atlantpagten.

Havde vi i denne situation valgt at sige nej til de frie, fredsvillende nationers tilbud om samarbejde og hjælp, havde vi valgt den våben- og værgeløse isolation,